

KWELLING

Tamara Geraeds

KWELLING

THRILLER ^ KABOOK

Eerste druk december 2020

© 2020 Tamara Geraeds

© 2020 Kabook Uitgevers

All rights reserved

Alle rechten voorbehouden

Omslagontwerp: Albadoro Publishing

Omslagbeeld: iStockphoto

Foto auteur: © Ester Jacobs

Namen, personages, bedrijven, plaatsen, evenementen, locaties en incidenten zijn ofwel de producten van de verbeelding van de auteur of worden op een fictieve manier gebruikt. Elke gelijkenis met echte personen, levend of dood, of feitelijke gebeurtenissen is puur toevallig. Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag verveelvoudigd, opgeslagen of openbaar gemaakt worden, in enige vorm of op welke andere manier, hetzij elektronisch, mechanisch of door fotokopie, of enig andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de auteur.

Kijk ook op www.kabook.nl voor informatie over de nieuwste titels, nieuws, achtergronden en speciale aanbiedingen.

www.kabook.nl

www.tamarageraeds.nl

www.facebook.com/kabookuitgevers

www.twitter.com/kabookuitgevers

*Vandaag is mijn woud donker.
De bomen zijn verdrietig
en alle vlinders hebben gebroken vleugels.*

-Raine Cooper

Gruwelijke vondst in kelder Rotterdam

Bij een inval in de woning van een 55-jarige verdachte in een verkrachtingszaak deed de Rotterdamse politie gisteren een lugubere ontdekking.

Nadat was vastgesteld dat de verdachte niet thuis was, doorzocht de politie het huis. In de kelder werd een geheime doorgang ontdekt, die leidde naar een tunnel waarin zes lijken bleken te liggen. Op dit moment probeert de forensische dienst door middel van DNA-onderzoek de identiteit van de slachtoffers te achterhalen.

Van de eigenaar van de woning ontbreekt elk spoor, zo meldt de politie.

Berouw snijdt dieper dan het scherpste zwaard.

Christina – dinsdag 24 juli

‘Christina, jou moet ik net hebben.’

Roel Donkerveld komt met grote passen op me af, een joviale grijns op zijn gezicht, zoals altijd. Toch staan zijn ogen serieus en met tegenzin blijf ik staan.

‘Hoe gaat het?’ vraagt hij. Hij blijft nog steeds bezorgd om zijn oude buurmeisje, ook al past hij al tweeëntwintig jaar niet meer op me.

‘Prima hoor,’ zeg ik.

‘Luister, ik heb je onderzoeksresultaten bekeken.’ Ik zet me alvast schrap.

‘En je hebt iets over het hoofd gezien.’

Ik probeer mijn gezicht in de plooi te houden, maar te zien aan zijn reactie lukt dat niet erg goed. ‘Sorry Christina, maar ik moet het dit keer echt melden. Je weet hoe belangrijk zelfs de kleinste overeenkomst is, en hoe streng ze zijn sinds de heroprichting van de IPOL. Ze willen koste wat kost voorkomen dat ze opnieuw hun deuren moeten sluiten.’

Hij legt zijn hand op mijn schouder.

‘Geen probleem,’ zeg ik zo rustig mogelijk. ‘Ik begrijp het. Ik had beter op moeten letten. Daarvoor zitten we hier ten slotte.’

Hij kucht ongemakkelijk. ‘Christina ... ik vraag me af ...’ Hij kijkt om zich heen of de gang nog steeds leeg is. ‘Ik vraag me af of dit wel de juiste baan voor je is. Je ziet er altijd zo somber uit. Dat is niet de Christina die ik ken.’

Jij kent me allang niet meer, denk ik. Ik ken mezelf niet eens meer.

Om me een houding te geven, draai ik de dop van het flesje water in mijn hand en neem een slok. ‘Vind je het eigenlijk wel leuk, dit werk?’ vraagt Roel.

‘O zeker,’ reageer ik meteen enthousiast. Ik heb deze leugen al zo vaak verkondigd, dat het er heel overtuigend uitkomt. ‘Sinds Colins verdwijning ben ik alleen nog maar meer vastberaden geworden om mijn bijdrage te leveren aan de bestrijding van criminaliteit. Het is heel bevredigend om mee te werken aan onderzoek dat ervoor kan zorgen dat moordenaars sneller herkend worden. En ik hoop op een dag deel uit te maken van het onderzoek naar het onderdrukken of elimineren van agressieve genen of karaktereigenschappen.’ Het klinkt ontzettend ingestudeerd, maar toch kijkt Roel enigszins tevreden. ‘Dat is een nobel streven.’

Ik neem het compliment met een glimlach in ontvangst, al is het niet geheel terecht. Het is waar, maar de reden is niet nobel. Ik wil dit niet doen, ik moet dit doen. Voor mijn broertje. En voor alle andere kinderen die ontvoerd of vermoord zijn. Om te voorkomen dat er nog meer slachtoffers vallen zoals zij. Om moordenaars te pakken die nu nog zorgeloos rondlopen, op zoek naar een onschuldig kind om te grazen te nemen. Dit werk is mijn boetedoening. Het is mijn enige kans om een klein beetje goed te maken dat Colin dankzij mij ontvoerd werd. Al vinden we hem nooit levend terug,

waar ik al jaren bang voor ben, dan nog kunnen er talloze andere mensen gered worden dankzij onze onderzoeken.

Was het maar niet zo verschrikkelijk saai, dan zou ik misschien wat meer voldoening voelen. Uren besteed ik aan het bestuderen van informatie, elke minuut van de dag zit ik met mijn neus boven op mijn laptop of in een dossier. Ik kan leukere dingen bedenken om mijn tijd mee te vullen.

En nu blij ik er nog slecht in te zijn ook. Profielanalyticus bij de Dienst Internationale Politiesamenwerking, oftewel Dienst IPOL. Het klinkt zo mooi. En ik analyseer me wezenloos, maar voorlopig heb ik nog niets gevonden wat ons ook maar iets dichterbij een doorbraak brengt. Ik kan nog geen simpele overeenkomst vinden in een stapel dossiers. Waarschijnlijk ben ik zelfs te stom om een oud vrouwtje te helpen oversteken. 'Oké, Christina?' 'Huh?'

Geweldig, nu zie ik er ook nog uit als een lompe koe. Ik kan mijn aandacht nog niet eens bij een gesprek van twee minuten houden.

'Als je ergens niet uitkomt, dan kom je naar mij, goed?' 'Dat is super, Roel. Dat zal ik zeker doen, dank je wel.'

Hij bedoelt het zo goed. En misschien kan ik zijn hulp beter aannemen. Misschien heeft hij wel een gouden tip. Maar kom op, als ik dit nog niet eens zelf kan, dan is het wel heel triest. Ik ben blij dat Bart dit onderonsje niet heeft gehoord. Ik zou me doodschamen. Bart is al jaren mijn beste vriend en als ik aan iemand wil bewijzen dat ik niet dom ben, dan is het wel aan hem.

Met een uitbundige zwaai neemt Roel afscheid en ik vervolg mijn weg naar de koffieautomaat. Er staat weer een middag dossiers doorspitten op het programma.

Christina – dinsdag 24 juli

‘Mam? Zal ik kaartjes voor de bioscoop reserveren? Ik heb wel zin om even weg te gaan straks.’ ‘Ssst!’

Ik weet al hoe laat het is als mijn vader zijn hoofd om het hoekje van de huiskamer steekt. ‘O, sorry,’ antwoord ik met gedempte stem. ‘Ligt ze in bed?’

Hij knikt en werpt me een verontschuldigende blik toe. ‘Je zult het weer met mij moeten doen vanavond.’ ‘O nee hè, moet dat echt?’ fluister ik grijnzend.

‘Je mag ook in je eentje boven gaan zitten.’

‘Nee bedankt, ik zit op mijn werk al de hele dag alleen.’ Hij strijkt een pluk haar uit mijn gezicht. ‘Zware kost?’

‘Och,’ haal ik mijn schouders op. ‘Dat valt wel mee. Ik moet me gewoon goed concentreren.’

Het bekende schuldgevoel knauwt meteen weer aan de rand van mijn gedachten, maar ik negeer het vakkundig.

Ik zucht hartgrondig. 'Ik ga even douchen. Moet ik zo nog helpen met het eten?' 'Nee hoor, meisje, daar zorg ik vandaag wel voor. Ga maar snel.'

'Dank je, pap. Wat zou ik toch zonder je moeten.'

Hij maakt een wegwerpgebaar, maar zijn ogen glimmen van vrolijkheid als hij me zachtjes richting de trap duwt.

Voor hij zich omdraait, legt hij zijn vinger op zijn lippen om me eraan te herinneren dat ik stil moet zijn. Niet dat dat nodig is; het is al bijna een automatisme geworden. Ik voel een steek in mijn hart bij de gedachte. Arme mam. Het lijkt wel alsof ze steeds vaker een aanval heeft. Net nu we dachten dat het beter ging en ik in mijn hoofd plannen maakte om uit huis te gaan. Dagenlang ligt ze in bed, met de gordijnen dicht, en moeten we zo stil mogelijk zijn.

Ondanks mijn vaders waarschuwing duw ik, net als anders, voorzichtig de deur open, zodat ik haar gedag kan zeggen. Als ze slaapt doe ik de deur weer dicht, is ze wakker, dan geef ik haar een zachte kus op haar voorhoofd.

Nu ligt ze opgerold op haar zij; ze is niet meer dan een bol-ling in het donker, en ze beweegt niet als de deur zacht piepend open gaat. Dus trek ik hem geruisloos weer dicht en loop op mijn tenen naar mijn eigen kamer. Voordat ik met mijn vader wegga, kan ik nog een keer gaan kijken.

Op momenten als deze baal ik wel dat ik mijn muziek niet meer op vol volume kan zetten. Er is niets heerlijker dan mee te blèren met de laatste hits, zeker als je hoofd vol zit met stress en onzekerheden. Even alles vergeten.

Mijn ouders denken nu nog dat het prima gaat op mijn werk. Ik kan ze niet teleurstellen en ik kan Colin zeker niet teleurstellen. Ik blijf niet voor niets in mijn dromen zijn lachende ogen onder zijn te lange blonde lok zien. Ik heb hem in de steek gelaten. Dat doe ik nooit meer. Zijn verdwijning had voorkomen kunnen worden als de politie had geweten waar

ze op moest letten. Ik kan niet opgeven. Hoeveel slaapverwekkende werkdagen dat ook zal kosten.

Ik heb me op mijn bed geïnstalleerd met mijn laptop. Net als mijn ogen bijna dichtvallen, wordt er nauwelijks hoorbaar op mijn deur geklopt.

Ik schiet verschrikt overeind en wrijft in mijn ogen. 'Ja?' De deur gaat langzaam open.

'Kan je even beneden komen?' fluistert mijn vader. Zijn schouders hangen en zijn grijze ogen staan dof. Ik sta meteen overeind. 'Wat is er?' Ik steek mijn hand naar hem uit, maar hij houdt me op afstand. Zo reageert hij anders nooit. Ik slik. Mijn keel is plotseling kurkdroog.

'Kom maar gewoon.'

Zwijgend loop ik achter hem aan de gang op en de trap af. Mijn hersenen maken overuren.

Is er iets met mijn moeder gebeurd? Is het meer dan alleen migraine wat ze heeft? Of gaat het slecht op mijn vaders werk?

Mijn zorgen verdubbelen als ik de twee agenten aan de keukentafel zie zitten. Mijn moeder zit tegenover hen, haar handen strak om een kop thee gevouwen. Er hangt een pluk haar voor haar ogen, maar ze lijkt het niet te merken.

'Goedemiddag.' Ik knik naar de agenten en steek mijn hand uit. 'Christina.'

De man – meer fors dan breed en met een verzameling rimpels op zijn voorhoofd en donkere kringen onder zijn grote brillenglazen – schudt mijn hand. 'Dag Christina, wij kennen elkaar al.' Hij glimlacht vanonder zijn snor, maar er zit niets dan treurigheid in.

Fronsend bekijk ik hem nog eens.

'Vroeger had ik geen bril en wat minder vet,' zegt hij.

De schrik slaat me om het hart. ‘Rechercheur Van Wilgen.’ Ik durf niet eens te denken aan wat het kan betekenen dat hij hier weer is na al die jaren.

Beduusd schud ik de hand van de andere agent, een vrouw van mijn leeftijd met lang donker haar.

Mijn vader duwt me zachtjes in de stoel aan de kop van de tafel, en neemt zelf plaats naast mijn moeder. Hij trekt haar rechterhand voorzichtig los van haar mok en steekt zijn andere hand uit naar mij. Ik pak hem vast en knijp erin.

Rechercheur Van Wilgen schraapt zijn keel. ‘Natuurlijk hoopten we elkaar terug te zien. Ik had alleen graag beter nieuws gehad.’

Mijn moeder trekt zo mogelijk nog witter weg, terwijl ik mijn eigen ademhaling hoor versnellen. Mijn vader zit als een rots in de branding tussen ons in. Ik zie alleen zijn mond vertrekken. We weten allemaal wat er nu komt.

‘Colin is gevonden.’

Als hij verder zwijgt, ontwaakt er een sprankje hoop in mijn hart. ‘Is hij ...?’

De rechercheur schudt zijn hoofd. ‘Hij is overleden. Met behulp van een DNA-monster konden we zijn identiteit vaststellen.’

Er valt een zware stilte. Mijn moeder brengt met haar vrije hand haar mok naar haar mond, maar hij schudt zo hard dat de helft van de koffie in haar hals loopt. Met een luide snik tilt ze het tafelkleed op en veegt het plakkerige goedje af. Er klinkt een harde klap als ze haar mok terugzet. ‘Mijn zoon ... dood! Hoe kan dat?’ Haar blik boort zich in die van Van Wilgen.

Terwijl een golf misselijkheid zich richting mijn keel werkt, trekt mijn vader haar dichterbij naar zich toe. Ik laat zijn hand los en sla die voor mijn mond in een poging mijn lunch binnen te houden. Pas als ik draaierig word van de bewegende keuken, besef ik dat ik mijn hoofd onophoudelijk schud.

Mijn moeders stem dringt langzaam tot me door. Het volume ervan stijgt net zo snel als het bloed naar haar wangen. 'Waarom heeft niemand iets gedaan?'

Van Wilgen doet zijn mond open om antwoord te geven, maar mijn vader steekt zijn hand op. 'Schat, rustig ademen.' Hij streelt haar zacht in haar nek, maar ze trekt haar hoofd weg.

'Hoe kan ik nou rustig ademen als mijn zoon bij de lijkschouwer ligt?' Ze staat met een ruk op en buigt zich over de tafel naar de agenten toe. 'Wat heeft die smeerlap hem aangedaan?'

Van Wilgen raakt iets van zijn professionele kalmte kwijt als ze met haar vuist op tafel slaat. Zijn ogen staan verschrikt. 'We vermoeden ...'

'Zeg me wat hij met Colin heeft gedaan, terwijl jullie op het bureau zaten te niksen!' 'Mevrouw Kaakmans, ik verzeker u ...'

Hij maakt zijn zin niet af, want mijn moeder zakt op de grond in elkaar en begint zo hard te huilen dat ik bang ben dat ze erin zal stikken. Mijn vader knielt naast haar.

Ongemerkt is mijn eigen gezicht ook nat geworden van de tranen. Ik probeer te slikken, maar er zit een enorme brok in mijn keel.

Mijn schuld, mijn schuld, dreunt het door mijn hoofd. Dit is allemaal mijn schuld.

Christina – dinsdag 24 juli

Mijn vader stapt de keuken in. Hij ziet er uitgeput uit. ‘Ze slaapt.’ Hij glimlacht verontschuldigend naar de agenten. ‘Kan ik nog wat koffie voor jullie inschenken?’

‘Graag,’ zeggen ze tegelijk.

Ik schiet omhoog. ‘Ik doe het wel even. Ga jij maar zitten.’

In het voorbijgaan aai ik hem over zijn arm. Hem aankijken kan ik niet.

Als ik de mokken op tafel zet, kan ik de vraag niet langer voor me houden. ‘Dat bericht in de krant, over die zes...’ ik slik. ‘... lijken... een daarvan was Colin, of niet? Hebben jullie de dader gepakt?’

Van Wilgen kucht ongemakkelijk en veegt een paar keer met zijn vinger over zijn borstelige wenkbrauw. ‘Dat klopt. He-
laas hebben we hem nog niet gevonden. Er is een opsporings-
bevel van kracht.’

‘Hoe heet hij?’

‘Zolang er nog geen bewijzen zijn mag ik jullie geen naam geven. Voorlopig is de voortvluchtige een verdachte, geen dader.’

Ik snuif.

Mijn vader schuift zijn mok heen en weer over de tafel. ‘Wanneer is hij overleden?’

Van Wilgen neemt net een slok van zijn koffie en stikt er bijna in. De andere agent, van wie ik de naam alweer ben vergeten, klopt hem ongemakkelijk op zijn brede rug.

De rechercheur neemt alsnog een slok, terwijl hij zich herstelt. Dan zet hij zijn mok neer en kijkt ons beurtelings aan. ‘De forensische dienst heeft het moment van overlijden niet exact kunnen vaststellen, maar het is zeker dat Colin na de ontvoering nog een aantal jaren heeft geleefd. Er zijn ...’ Hij slikt. ‘Er zijn foto’s gevonden. Van alle slachtoffers. Netjes gesorteerd in mappen. Van elk jaar één.’

Mijn vader kijkt alleen maar wezenloos naar de andere kant van de tafel.

Ik zet mijn vingers tegen mijn slapen om de opkomende hoofdpijn tegen te gaan. Colin heeft jaren bij die man gewoond? Hoe is dat mogelijk?

Als niemand iets zegt, leun ik naar voren. ‘Mogen we ze zien? De foto’s.’ Mijn woorden komen er fluisterend uit.

Van Wilgen knikt en steekt zijn hand in de binnenzak van zijn jas die hij nog steeds aanheeft. Hij legt de envelop op tafel, maar houdt zijn hand erop. ‘Ik mag deze kopieën nog niet vrijgeven, omdat het onderzoek nog loopt, maar jullie mogen ze wel zien.’ Hij gebaart met zijn hoofd naar het plafond. ‘U kunt morgen met uw vrouw naar het bureau komen, zodat zij de foto’s ook kan bekijken.’ Hij zwijgt een moment, voor hij eraan toevoegt: ‘Als u denkt dat ze het aankan.’

Als mijn vader zijn hoofd op en neer beweegt, zonder zijn blik los te maken van de envelop, schuift Van Wilgen het pakketje naar voren.

Mijn vaders hand schiet ernaartoe, maar als hij het eenmaal vastheeft, maakt hij het niet open. Hij zucht bibberend en ik leg mijn hand op die van hem. 'Zal ik het doen?'

Hij tilt zijn hand op en ik pak de envelop. Met ingehouden adem trek ik de flap weg. Ik bijt op mijn lip als ik een paar blonde pieken zie. Een traan loopt over mijn wang terwijl ik het stapeltje foto's eruit trek. Ik klem mijn vingers er zo hard omheen, dat ze verkreukelen.

Naast me klinkt een snik. Ik laat de foto's op tafel vallen en sla een arm om mijn vader heen. Langzaam gaat zijn hand naar de bovenste foto. Hij aait over het gezicht dat ons achtervolgt in onze dromen en nachtmerries. Het jongetje van wie we zo veel houden. Onze Colin, met de pluk haar over zijn ogen. Maar zijn vrolijke blik is verjaagd door angst. Ik kan zijn lip bijna zien trillen. Mijn vader duwt de foto weg, en er wordt een tweede zichtbaar. Het is nog steeds zonder twijfel mijn broertje, al is hij bleek en zijn de prachtige blonde haren afgeknipt tot ongelijke sprieten.

Mijn vaders handen bewegen steeds sneller. Colins veranderende gezicht flitst voorbij voor mijn ogen. Bij de laatste foto slaakt hij een machteloze kreet. Hij verbergt zijn gezicht in zijn handen. Ik wil hem troosten, maar ik kan het niet. Ik kan me niet meer bewegen. Een tiener staart me met een lege blik aan. Op zijn ingevallen wangen zitten zwarte vegen en zijn neus staat een tikkeltje scheef.

Mijn schuld.

Ik schuif de foto's langzaam naast elkaar. Het zijn er zes. 'Vijf jaar? Die klootzak heeft hem vijf jaar in leven gehouden?'

Van Wilgen knikt zwijgend.

Mijn vader tuurt tussen zijn vingers door en kreunt. Dan begint hij de foto's als een bezetene bij elkaar te vegen en terug te proppen in de envelop.

Van Wilgen trekt ze kalm uit zijn handen. 'Laat mij maar.'

'Ik- ik kan het niet,' stamelt mijn vader. Zijn stem is gebroken. 'Ik kan het niet aanzien. Ik ...'

'Ik begrijp het,' zegt Van Wilgen. Hij staat op en gebaart zijn collega hetzelfde te doen. 'Het spijt me heel erg. We doen er alles aan om de dader te pakken. Alles.'

Hij klinkt bijna net zo boos als ik me voel en ik zend hem een dankbare blik. 'Sterkte,' zegt hij. Dan draait hij zich om en loopt de gang in.

Zijn collega blijft even staan en buigt zich naar me toe. 'Jacob van Doren, zo heet hij,' zegt ze zacht. Dan verlaat ze stilletjes de kamer en trekt de deur achter zich dicht.

Mijn vader en ik blijven geknakt achter.

Tweeënhalve maand later
Christina – zondag 14 oktober

Als ik thuiskom na een vermoeiend saaie werkdag, staat mijn vader in de keuken. ‘Hé, wat doe jij thuis? Moest jij niet naar een vergadering?’

Hij mompelt iets onverstaanbaars en gaat door met het snijden van de uien.

Ik leg mijn hand op zijn arm. ‘Pap? Zeg me wat er aan de hand is, alsjeblieft.’

Zuchtend legt hij het mes neer en kijkt me aan. ‘Niets bijzonders. Je moeder heeft een flinke aanval.’ Het is toch wel erg dat hij dat “niets bijzonders” noemt. Maar ik begrijp het. Ik had gedacht – gehoopt – dat het na verloop van tijd beter zou gaan, niet slechter.

Mijn vader lijkt aardig opgekrabbeld te zijn, hoewel je dat beter verstoppen kunt noemen. Hij heeft zich begraven in

zijn werk en neemt de ene na de andere klus aan. Toch denk ik dat hij er beter mee om kan gaan dan mijn moeder. Zij had altijd nog hoop dat Colin levend gevonden zou worden. Mijn vader en ik waren realistischer. Een groot deel van de verwerking hebben wij jaren geleden al gedaan.

Mijn vader gaat door met snijden. 'Ik heb een paar dagen vrij genomen. Ik durf haar nu niet alleen te laten. Wat als er weer iets gebeurt?'

'Dan ben ik er toch?'

Hij glimlacht zijdelings naar me. 'Dat weet ik wel, maar jij doet al zo veel. Je moeder en ik zullen ons toch ook een keer met z'n tweetjes moeten gaan redden. We kunnen niet voor eeuwig op jou blijven leunen. Jij bent toe aan je eigen leven.' 'Ik heb een eigen leven, pap, en daar horen jullie ook in. En ik vind het niet erg om bij mam te blijven. Ga jij nou maar gewoon werken morgen.'

Sinds Colin is gevonden zijn mijn moeders migraineaanval-
len erger geworden. Ik had niet gedacht dat dat mogelijk was. De pijn moet bijna ondraaglijk zijn en niets lijkt te helpen. Behalve slapen. Soms.

Twee maanden geleden viel ze van de trap toen ze haar medicijnen wilde gaan pakken. Een hersenschudding en een gebroken been waren het resultaat. Ze zat onder de blauwe plekken en schrammen. Mijn vader kreeg bijna een hartaanval toen hij haar vond. De dokters waren bang dat ze niet meer bij zou komen. Sindsdien dartelen we om beurten als bodyguards om haar heen zodra ze een aanval voelt opkomen.

Mijn vader haalt me uit mijn overpeinzingen door zijn armen om me heen te slaan. 'Je bent een schat. We boffen maar met een dochter zoals jij. Knap, lief, slim, behulpzaam ...'

Ik maak me los. 'Ja ja, hou nou maar op. Niet zo overdrijven. En pas op met dat mes.'

Zijn complimenten steken meer dan hij ooit kan weten. Lief en behulpzaam? Misschien. Knap en slim? Absoluut niet. Maar het maakt hem zo gelukkig dat te denken, dat ik hem liever in de waan laat.

‘Kan ik nog iets doen?’ vraag ik om hem af te leiden. ‘Nope, dinner is served, mademoiselle!’

‘Dat zijn twee talen door elkaar, pap.’

‘Dat weet ik, maar het klinkt wel sjiek toch?’

Ik lach hardop en sla meteen een hand voor mijn mond.

‘Ssst,’ zegt hij automatisch.

Ik schrik wakker en weet even niet waar ik ben. Pas als ik mijn linkerarm probeer te bewegen, besef ik dat er iets zwaars op leunt. Of beter gezegd, iemand. Mijn moeders hoofd steunt erop. Ze ademt rustig. Eindelijk. ‘Psst,’ klinkt het nog een keer vanuit de deuropening.

Met een voorzichtige zwaai van mijn vrije arm maak ik mijn vader duidelijk dat ik hem heb gehoord. Hij loopt op zijn tenen de kamer in. ‘Ik kom je aflossen. Jij hebt ook je rust nodig.’

Ik schenk hem een dankbare glimlach als antwoord. Rust, als ik dat toch eens kon krijgen.

Tjonge, ik begin als een bejaarde vrouw te klinken. Ik lijk wel achtentachtig in plaats van achtentwintig. Misschien moet ik toch eens op het aanbod van Dave ingaan.

De gedachte daaraan zorgt ervoor dat mijn spieren wat ontspannen. Dat is antwoord genoeg voor mij. ‘Kan jij het overnemen?’ vraag ik aan mijn vader, met mijn hoofd naar mijn beknelde arm wijzend.

Hij grinnikt zacht en wurmt zich achter me op het bed, terwijl ik half opsta. Als volleerde acrobaten – ja, we hebben dit vaker gedaan – wisselen we van plaats. Mijn moeder merkt er zo te zien niets van. Haar hoofd komt slechts een paar

seconden en maar een klein stukje omhoog en ze slaapt rustig verder.

Vermoeid schud ik met mijn arm om de bloedsomloop weer op gang te brengen. Ik geef mijn vader een kus op zijn voorhoofd. 'Slaap lekker.'

Mijn moeder krijgt alleen een luchtkus.

Tot iets mijn aandacht trekt.

Iets wat niet thuishoort in dit vredige beeld.

Aan haar vingers, die ontspannen om de deken zijn gevouwen, kleeft iets roods. Mijn vader heeft het nog niet gezien en dat moet zo blijven. Hij heeft zich de afgelopen maanden al druk genoeg gemaakt. Het aantal rimpels in zijn gezicht is verdubbeld. Zijn werk leidt hem af, maar is vermoeiend. Het laatste wat hij kan gebruiken is nog meer om zich zorgen over te maken. Daarom buig ik me toch maar over mijn moeder heen en geef haar een zachte kus op haar wang. Onder tussen veeg ik onopvallend met mijn mouw over haar hand. Vanuit mijn ooghoeken controleer ik of het rode spul weg is. Pas dan kom ik weer overeind.

Mijn vader geeft een smak in de lucht en gapend loop ik terug naar mijn kamer.

Met een frons bekijk ik de vlek op mijn mouw. Ik breng hem naar mijn neus. Geen ketchup of wijn. Dat zou ook vreemd zijn, want ze is sinds vanochtend niet meer uit bed geweest. Wijn is ook niet zo kleverig trouwens. Het moet bloed zijn. Mijn hart bonst in mijn oren bij de gedachte dat ze zichzelf heeft verwond. Straks kunnen we haar echt niet meer alleen laten. Dan kan mijn vader zijn baan wel vaarwel zeggen.

De film die we met z'n tweeën op de bank hebben gekeken is maar half tot me doorgedrongen, en ik kreeg de indruk dat mijn vader er ook niet bij was met zijn gedachten. Volgens mij dacht hij hetzelfde als ik. Mijn moeder moet zich zo vaak

ziek melden dat het niet lang meer kan duren voor ze ontslagen wordt. Als dat gebeurt moeten ze het huis verkopen. De plek waar zo veel herinneringen aan Colin hangen.

Ik gooi mijn shirt in de wasmand naast mijn bureau en plof op mijn bureaustoel. Misschien moet ik dan maar hier blijven wonen. Dan kan ik ze financieel ondersteunen.

De moed zakt me in de schoenen bij het idee. Natuurlijk hou ik van mijn ouders. Ik wil ze zo graag weer gelukkig zien. Maar mijn vader heeft gelijk: ik wil verder. Ik wil mijn eigen leven gaan leiden, met een eigen huis en een huisdier om voor te zorgen in plaats van een moeder.

Ik bijt hard op mijn lip en vervloek mezelf. Hoe kan ik zulke dingen denken? Het is mijn schuld dat Colin vermoord is. Dat kan ik nooit meer goedmaken, maar ik zal er alles aan doen om het voor mijn ouders zo draaglijk mogelijk te maken.

Minutenlang staar ik naar Colins foto op mijn bureau. De laatste die ik ooit van hem maakte. Elke dag is hij in mijn gedachten, vaker nog dan voordat ze hem vonden. En zoals vaak het geval is, pak ik ook nu de foto van zijn ontvoerder uit mijn la. De ogen van Jacob van Doren, de persoon op aarde die ik het meest haat, staren me onverschillig aan van onder warrig donker haar in een ingevallen gezicht. Ik staar terug. Bekijk hem opnieuw. Prent elk detail van zijn gezicht en lijf in mijn hoofd.

Ik heb het politiebericht zo vaak op internet opgezocht dat ik het kan dromen. De foto heb ik uiteindelijk maar uitgeprint. Elke week neem ik nieuwsberichten uit binnen- en buitenland door in de hoop hem te vinden. De bewijzen tegen hem zijn talrijk, dus hij zal zeker veroordeeld worden.

Jacob van Doren. Hij bezorgt me zowel nachtmerries als mooie dromen. Dromen waarin ik hem zijn verdiende loon geef. Nachtmerries waarin hij me achtervolgt. En ook dagdromen. Ze putten me allemaal uit. Mijn gedachten willen

niet meer tot stilstand komen, de beelden blijven maar aan mijn ogen voorbijrazen.

Tussen de lieve blonde gezichtjes door zie ik mijn moeders ogen vol pijn, en het bloed aan haar handen. Concentratie staat al een tijdje niet meer op mijn lijst met sterke punten. En die lijst was al zo kort. Ik hoop maar dat Dave niet uit zijn nek lulde toen hij zei dat een helder en zorgeloos hoofd zo geregeld kon zijn. Ik durf het amper aan mezelf toe te geven, maar ik vrees dat zijn aanbod mijn laatste hoop is. Gelukkig is het geld geen probleem; zolang mijn moeder haar baan houdt tenminste. Ik hoef nauwelijks iets bij te dragen, al wil ik dat wel. Ik koop zo vaak ik kan boodschappen, maar verder weigeren mijn ouders alle financiële hulp. Weggaan met Floor en Bart, mijn beste vrienden, is er niet vaak meer bij, dus gaat het grootste deel van mijn salaris naar mijn spaarrekening. Dat komt nu wel goed uit.

Morgen bel ik mijn baas om te vragen of ik een paar dagen thuis kan werken. En daarna zoek ik Dave even op.

Op een drafje loop ik achter de donkerharige man in de blauwe tuinbroek aan. 'Dave!'

Het lijkt wel alsof hij een stroomstoot krijgt, zo snel draait hij zich om. Hij kijkt me enigszins achterdochtig aan. 'Ja?'

'Hé,' zeg ik quasi nonchalant. 'Eh ... ik wilde je iets vragen.'

Opeens voel ik me niet meer op mijn gemak. Er lopen constant mensen voorbij. Dit is het stomste idee ooit.

Dave graaft in zijn tas. 'O, verrek, ik heb mijn pasje in de auto laten liggen. Loop je anders even mee? Dan kan je me onderweg vragen wat je wilt.'

Het rolt uit zijn mond alsof hij dagelijks de ene na de andere leugen vertelt. En met waar hij in handelt, verbaast me dat ook eigenlijk niets.

'Dat is goed,' weet ik eruit te persen en we draaien ons tegelijk om.

We vullen de stilte met opmerkingen over het weer tot we op het verlaten parkeerterrein staan.

Na een onopvallende blik om zich heen, richt Dave zich tot mij. 'Vertel, waar kan ik je blij mee maken?' Ongemakkelijk schraap ik mijn keel. 'Je had het laatst over iets waar je rustig van wordt? In je hoofd bedoel ik. Waar je beter van gaat denken?'

Dave tikt met zijn vinger tegen mijn hoofd. 'Nog steeds te veel gedachten in dat mooie koppie?'

Ik knik en blijf staan, al zou ik hem nu het liefst mijn niet zo charmante achterwerk laten zien. Wat is het toch een irritant, vies mannetje. Het is dat ik geen andere oplossing meer kan bedenken.

'Heb je iets?' vraag ik ongeduldig. 'Niet te zwaar, ik wil niet verslaafd raken.'

'Natuurlijk heb ik iets voor je. *Good old fashioned speed*, dat is precies wat je zoekt.'

'Mooi, wat kost het? Hoeveel moet ik per keer nemen? Hoe vaak kan ik het nemen zonder een complete zombie te worden?' Ik ratel mijn vragen af. Hoe sneller ik van hem af ben, hoe beter.

Hij lacht hard en kijkt direct daarna schichtig om zich heen. 'Je hebt er echt zin in, hè?' grijnst hij terwijl hij zijn auto ontgrendelt en de kofferbak opent.

Hij werpt nog een blik over zijn schouder voordat hij aan de zijkant een stuk bekleding lostrekt. Een seconde later gooit hij de kofferbak weer dicht en toont me een klein zakje met wit spul erin.

'Is dat alles?' vraag ik teleurgesteld.

Hij lacht weer. 'Ik wist dat je dat ging zeggen. Meer heb je nu niet nodig, geloof me. Dit is één gram. Het is sterk spul, dus je kunt er makkelijk tien lijntjes uithalen.'

Alle info tolt door mijn hoofd en daar komen al snel vragen bij. Lijntjes? Moet ik die snuiven? En hoe doe ik dat dan?

‘Wat nou als ik te veel pak? Ga ik dan dood?’ Mijn god, waar ben ik eigenlijk mee bezig? Ga ik nu echt aan drugs beginnen?

Dave legt zijn hand op mijn arm. ‘Je kunt het beste met een heel klein beetje beginnen.’ Misschien is hij toch niet zo’n ongevoelige klootzak als ik dacht.

‘Als je na een paar minuten nog niets voelt, neem je wat meer. Ik zou niet willen dat je de pijp uitgaat voor je met mij op date bent geweest,’ vervolgt hij, met een twinkeling in zijn ogen die bij veertigjarige vrouwen waarschijnlijk kriebels in de buik veroorzaakt, maar bij mij alleen maar meer walging naar boven brengt. Ze hadden hem beter in de bak kunnen laten zitten, als je het mij vraagt.

Terwijl de stoom zich opbouwt in mijn hoofd, duw ik zijn hand weg en draai me om. Maar een klein stemmetje roept naar me, vanuit mijn binnenste.

Neem dat spul mee, je hebt het nodig!

‘Loop nou niet weg, Christina!’ zegt Dave verontwaardigd.

Ik draai me weer terug. ‘Ik loop niet weg, ik dacht dat ik iets hoorde.’

Zijn ogen schieten meteen alle kanten op. In een mum van tijd heeft hij het hele parkeerterrein en de struiken eromheen gescand. ‘Waarschijnlijk een kat,’ concludeert hij. Hij richt zijn aandacht weer op mij. ‘Dus, wat denk je ervan?’

‘Wat kost het?’

‘Een tientje.’

Dat valt me reuze mee. ‘Prima.’ Ik graai mijn portemonnee uit mijn kontzak en trek er een briefje van tien uit.

Hoe dat snuiven werkt, zoek ik thuis wel op. Hij heeft me wel genoeg uitgelachen voor vandaag. Bovendien zie ik hem ertoe in staat om me expres verkeerde instructies te geven.

‘Goede keuze.’ Hij grist het briefje uit mijn handen. ‘Wacht met je tweede lijn tot de eerste is uitgewerkt, anders slaap je nooit meer.’

Ik knik en draai me zo sierlijk mogelijk om, in een poging nog enige waardigheid te behouden.

Maar voordat ik weg kan lopen, voel ik een hand mijn kontzak in glijden. 'Hier, mijn kaartje. Bel me maar als je meer nodig hebt of eens iets anders wilt proberen.'

Sneller dan ik op mijn hoge hakken voor mogelijk hield, steek ik het terrein over.

Zodra ik uit het zicht ben, klop ik mijn broek af. Snel duik ik terug in mijn auto en rijd het terrein af.

De adrenaline pompt door mijn lichaam. Wie had dat ooit gedacht, ik, aan de drugs. Maar ik neem alleen wat ik nodig heb, ik wil niet zo'n zielig figuur worden waar iedereen met een boog omheen loopt. Ik neem net genoeg om mijn zorgen even te vergeten, zodat ik me eindelijk weer kan concentreren op mijn werk. Ik zal die doorbraak krijgen. Ik zal degene vinden die ons leven tot een hel heeft gemaakt.